

de Corrà; val a dir que el present llogaret de la Vall d'Ora és al NO. de Corrà i no pas al S., però potser l'af. es refereix a aqueix lloc de «*ipsa Maçana*» que pogué estar-hi molt aigües avall, tot i dependre del «castell termenat» [que sovint eren d'àrea molt extensa] de Corrà.

talls topogràfics i altres que ho acaben de demostrar. J. F. C.

La CORRIU, V. La Quar

CORRÓ

Corró d'Amunt i Corró d'Avall, pobles agregats de l'ajuntament de les Franqueses del Vallès (Vallès Oriental).

¹⁰ DOC. ANT. *Corrone, prope Mezerata* a. 961 (Dip. Cat. Vic, 286, paràg. 341); *Corron* a. 968 (BABL v, 109); *Corrono* a. 968 (Marca Hisp., col. 891); *Corrone, iuxta Granolarios* a. 984 (Cart. St. Cugat I, 133); *Corrone* a. 992 (Cart. St. Cugat I, 238); *Corrone* a. 1002 (Cart. St. Cugat II, 32); *Corrone* a. 1174 (Kehr, *Papsturk.*, 454); *Corono* a. 1185 (Kehr, *Papsturk.*, 516); *Corrone* a. 1256 (Miret, *TemplH.*, 213); *Corro jusa* i *Corro subira* a. 1359 (CoDoACA XII, 5-6).

Ja abans: Petri *Corro* <n>is a. 1168 escriu un doc. reial (*Li. Fe. Ma.*, fe d'err., II, 190.12). S. XIII: Santa Eulàlia, cellera de Corró Jusa (el d'Avall), en 8 docs. del Cart. de Roca-rossa, §§ 162-169.

HOMÒNIMS. *Serra de Corró*, partida de Costitx (Mallorca) (XI, 111.20).

²⁵ *Son Corró*, partida del terme de Campanet (XLI, 9.21; Mapa Mascaró 6I1 i mapa del cardenal Despuig).

Son Corró, partida del terme d'Algaida (Mapa Mascaró 27B8 i mapa del cardenal Despuig).

ETIM. Corró pogué pendre el sentit de 'prominència corba', per translació del de *corró* com a part del cos humà: 'anca o amaluc', que és un mot d'origen incert, possiblement pre-romà, per al qual JCoromines postula una base *KORRONE/KERDONE (cf. *DECat* II, 969b60-970a8; 971b8-972a54); idea més versemblant en toponímia que la de *corró* 'cilindre per fer rodolar'. J. F. C.

CORRONCO

Gran cim del terme de Durro (Vall de Boí) (2626-2643 m. alt.), a la carena que el separa de les valls d'Erta i de Malpàs, enllaçant amb l'alta i aguda *Pica Cerví* (XIII, 158; XIX, 164).

PRON. MOD.: *lo koŕúnko*, oït a la Vall de Boí, i *lo koŕúnko*, oït a Erta i Malpàs per JCor. (cf. *TVBoí* I, 16).

PARÒNIMS. *Concurrell*, mas important i antic en terme d'Espills (Alta Ribagorça) (XVIII, 186.12), que es troba al bell peu del tossal voluminós de Sant Cosme.

ANT. 1191: Gocelmo de *Concurello* --- de *Concurello* signa en una llista de senyors catalans i aragonesos, crec templers tots ells (*CoDoACA* VIII, 81.82).

Corroncui, antic poblat, avui arruïnada, agregada a Viu de Llevata (Alta Ribagorça), que s'alçava al peu mateix d'una prominència rocosa en forma de bony o gep, anomenada *el Tossal de Corroncui* (GGC, *Lleida*, p. 875). Oït *koŕúnkúi*, a Sentís per Casac. (c. 1920) i a Sarroca de Bellera per JCor. (XIX, 176.1).

LA CORRIBIA, EL CAROIG

Carrer de la Barcelona vella, davant de la Catedral. Formava una cruïlla de quatre carrers: Corribia-Arcs-Boters-Bisbe.

ETIM. Del llatí QUADRIVIA (plural de *quadrivium*) 'cruïlla de quatre camins'. Estan documentades també les formes antigues *Corrúbia*, l'any 1466 i *Corròbia*, l'any 1539 (cf. *DAG.*), que provenen de la variant vulgar llatina QUADRUVIA (pl. de ÛVIUM > occità ant. *cairoi* 'cruïlla'). L'evolució fonètica és *quar* > *cor*., d'on es passa a *corr*- per influència de *carrer corribile* 'transitable', en dos docs. de la Seu de Barcelona de l'any 1048, derivat de *via curribile, strada curribile* 'camí transitable' (cf. *DECat* II, 958a17-26).

EL CAROIG

M. Sanchis Guarner anomena «Vall d'Aiora i el Caroig» la comarca xurra a la qual pertanyen Cofrentes, Dosaiçgues, Xarafull i Millares. Cavanilles (*Obs. Hist. natural, geografia y agricultura del Reino de Valencia* 1795-97, vol. II, pp. 13-14) diu que en el centre de la comarca hi ha «el Caroché», muntanya important de 1125 m., on són abundants els materials calcaris. Cavanilles informa també que la comarca era molt recorreguda per pastors amb ramats d'eugues.

Anàlogament *Altet de Carroig*, en el terme de Bellús (XXXII, 18.8). De Bellús al Caroché hi ha 40 k. amb dos o tres rius i carenes de muntanyes.

L'etimologia de *Caroig/Carroig* no és ben clara, perquè s'hi veuen tres camins:

1) QUADRUVIUM (de manera anàloga a *Corrúbia*, -*ibia*. Cal tenir en compte que el Caroché és una muntanya important situada al centre d'una comarca molt transitada des d'antic; és doncs versemblant que prengui nom d'una cruïlla de camins antics. Probablement a la carena del Caroig s'encreuaven dues velles carreteres pastorals: una que tramuntava anant de Millares i de Cortes a Aiora, i la que seguiria la carena anant des de Cofrentes i de Xarafull a la Canal de Navarrés.

2) De CARIUM RUBEUM > *Quer-roig* 'penya rogenca'. El terreny calcari —molt abundant a la comarca, com informa el naturalista Cavanilles— sovint sol agafar coloracions de to rogenca. (Cf. *Querroig*, a *EntreDL* II, 73; *Corrubí/Querrubí*, *EntreDL* III, 25, II, 106).

3) De l'àrab *kurūš* 'ventre d'animal, úter' (*PAlc.*, 341a19). En aquest cas, el ventre de les valuoses eugues prenyades hauria donat nom a la muntanya. Cal preferir (1), la més fundada topogràficament, amb més clars paral·lels toponímics i fonètica inobjectable: -DR- > r o rr, com en *Corribia* i *QUA-* > *Ca-* com en *catorze*, *cantitat* etc. V. a l'art. *Cavalls* (*Cabellón*), més de-